

Абрикоса

Наталія Грегуль

Вибухає рожевим мереживом
Абрикоса в веснянім саду,
Тане солодко пахощів маревом,
Котить хвилі, де брід не знайду.

Розквітає і дихає свіжістю,
Знову юна, пахуча, ясна,
Напуває нектарами бджілочку,
Вабить квітом медовим джмеля.

Вкрилась цвітом як білим вельоном,
Наречена убралась під шлюб,
Пахне молодість, плаває лебедем,
Так люби ж її юну, голуб.

Закружляв вітер в танці весільному,
Пестив всю, цілував, шепотів,
Абрикоса тремтіла й сміялася,
На веснянім весіллі своїм.